

KÂBUS

Gene benim tanımadığım teyzeler toplaşmış eve. Bitmek bilmediler bir türlü. Masal da anlatmıyorlar, oturup ağlıyorlar sadece. Ölenimiz varmış gibi! Ağlamadıkları zamanlarda yemek yapıyorlar. Ama pek iştahım yok benim; yemeklerin de eksigi var zaten, lezzet uğramıyor tabaklara. O kadar kadın, insan şaşmıyor değil! Niye gelir niye giderler hiç anlamam. Evleri mi yok bu insanların? Anneannemin evi saray sanki! Diyorum ben annelere, söyleyin de gitsinler artık, anneanneme bir sürü iş çıkacak, yorulur benim meleğim, kıyamam. Ne vakit böyle lakırdılar etsem; teyzem sağ elinde bir bardak su, sol elinde poşet üzerime gelir. Suyla alıp veremediğim yok da, ah o poşet! İçindeki ilaç, acı ki ne acı! Zehir mübarek. Uyanık kalmama izin vermiyor neyse ki. Tadını çikolata falan da sökmez çünkü. Sonra sonra uyanıyorum göz yaşlarıyla, tuhaftır. Her seferinde aynı kâbus: Anneannem vefat etmiş. Oysa hakikat öyle değil! Ben biliyorum, teyzem elinde o nahoş poşetle çıkagelmeden önce oluyor hepsi, her defasında. Bana geliyor anneannem masmavi ıslak gözlerle, sarılıyorum kocaman. Yumuşacık ellerini saçlarımda gezdiriyor. Ama ben daha doyamadan gidiyor. Bir an sarılıyorum, öteki an yok. Yine de olsun, varsın her geldiğinde tek kelime edemeyeyim, lâl olsun dilim. Varsın bir kerecik öpemiğim yanacıklarından. Hepsiyle kabulüm. Ne çok özlemişim menekşe kokan tenini, heyhat!

ÇOBAN YILDIZI